

Nr 227.

Av herr **Sundling**, om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om bättre kontroll över automobilhastigheten å allmän väg på landet m. m.

Trafikintensiteten å våra allmänna vägar har nått en betydande stegring genom automobiltrafiken; detta har vållat att på lagstiftningens väg dessa forskaffningsmedel måste för sin användning regleras. Genom den ökade användningen av automobiler ökas den praktiska erfarenheten om detta transportmedels fördelar och olägenheter för det allmänna. Fördelarna sporra till ökandet av säkerhet och fortkomst, med den senare utvecklingen även risk och skadeprocenten. Av detta skäl finnas föreskrifter om högsta tillåtna bilhastighet. I städerna är det lätt kontrollera otillåten hastighet och ovarsam framfart i biltrafiken, men ute på landsbygdens vägar är i många fall ej automobilföraren så nogräknad med gällande körförordnings föreskrift. Vederbörande tjänstemän, som det åligger att övervaka och kontrollera denna trafik att ej lagliga bestämmelser överträdas, äro allt för mycket upptagna med vad dess ordinarie tjänst kräver att ej automobilisterna kunna av dem nödigt iakttagas. Sker skada å liv eller egendom måste utredning och åtal följa; men det finnes skadegörelse å vägarna, närmast genom otillåten bilhastighet, särskilt å mycket trafikerade, som sällan blir åtalade. Dessa vägsador åstadkomma icke endast ekonomiska kostnader för väghållaren utan bidraga genom att vägarna försämras till att öka trafikolyckorna.

Det är svårt skaffa bevis om överskridandet av tillåten hastighet, även om tvenne kontrollanter å en därför uppmätt vägsträcka utöva tillsyn. Igenkänningsmärket är svårt avläsa, många äro orsakerna därtill, den höga farten, rök och damm, provvagnsdukarnas fladdrande m. fl. orsaker. Bilförarens skicklighet bedömes oftast efter hans förmåga att framföra bilen med överdriven hastighet utan att skada människor eller egendom; skadegörelsen å vägarna har hittills vid biltrafikkontrollen fått utgöra en bisak. Förluster, som åsamkas väggkassar och enskilda väghållare genom otillåten bilframfart, äro ovanligt stora: i

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 4 saml. 83 häft. (Nr 227—230.) 1

kurvor åstadkommes dikesliknande spår, på raka sträckor upprives vägbanan.

Det kan bevisas, att modernt anlagda, makadamiserade och vältade vägar på kort tid förstörts.

Trafikstorleken å t. ex. vägen Stockholm—Skuru är 300 à 500 automobiler och 100 motorcyklar per dag (vid ett räkningsstillfälle voro inom en uppmätt 400 meters sträcka 8 bilar och en motorcykel i fart), vägen Stockholm—Södertälje cirka 150 bilfordon per dag. De tidkontroller en vägstyrelse söder om Stockholm utfört visa att minst 30 procent bilförare köra med större än tillåten hastighet, ända till dubbla. Då åtal någon gång sker, blir påföljden så obetydlig att den anses som en ofrånkomlig pålaga.

Körkortet borde i större utsträckning än som sker indragas under viss tid, i svårare fall för alltid.

För kontroll av hastigheten vore nödigt hava självreglerande hastighetsmätare anbragta å fordonen och vore önskligt att tillförlitliga sådana utexperimenterades.

På grund av vad jag här anfört får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om utredning av bättre kontroll över automobilhastigheten å allmän väg på landet,

samt att utredning av huru förstörelse av allmän väg genom automobils framförande i otillåten hastighet skall kunna hindras samt att Kungl. Maj:t snarast måste vidtaga härför nödiga åtgärder.

Stockholm den 24 januari 1921.

Ax. Sundling.